

«Η τύχη της Μαρούλας» του Δημήτριου Κορομηλά από το Σατιρικό

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Στέλιος Καυκαρίδης Σκηνικά-κοστούμια: Κώστας Καυκαρίδης Μουσική: Χρίστος Φιλίππου Χορογραφίες: Ζέλεια και Σόφη Γεωργιάδου Βοηθός σκηνοθέτη: Μαριάννα Καυκαρίδου

Παίζουν: Παντελής Αντωνάς, Χάρης Πισιάς, Πόπη Αβραάμ, Γεωργία Θεοδωρακοπούλου, Μαριάννα Καυκαρίδου, Ανδρέας Τηλεμάχου, Κούλλης Νικολάου, Μάριος Δημητρίου, Παντελής Κλείτου, Νεοκλής Νεοκλέους, Έλενα Χριστοφή, Θάνος Πεττεμερίδης, Πολύκαρπος Πολυκάρπου, Σπύρος Νικολάου.

«Η τύχη της Μαρούλας» του Δημήτριου Κορομηλά κατέχει ξεχωριστή θέση στην ιστορία του νεοελληνικού θεάτρου επειδή αποτελεί το πρώτο δείγμα του κωμειδυλλίου». Το δραματικό αυτό είδος άνθισε στο ευρύτερο λοτεχνικό έδαφος που οι ανανεωτικές ρεαλιστικές τάσεις της δεκαετίας του 1880 κέρδισαν αυτό το λόγιο ρομαντισμό. Η παραγωγή των θεατρικών έργων του είδους αυτού - μουσικών κωμωδιών, γραμμένων σε πρόζα και δημοτική με ηθογραφικό

και λαογραφικό περιεχόμενο - κράτησε μέχρι το τέλος του αιώνα (Κορομηλάς, Κόκκος Καπετανάκης), η σκηνική τους ζωή κρατάει μέχρι σήμερα. Το Σατιρικό Θέατρο ανεβάζει την «Τύχη της Μαρούλας» σε σκηνοθεσία Στέλιου Καυκαρίδη.

Ο σκηνοθέτης και ο θίασος έπρεπε να ανασύρουν το έργο από το ιστορικό-λογοτεχνικό βάθος και να το μετατρέψουν σε γεγονός της σημερινής θεατρικής πραγματικότητας. Η μόνη συνταγή για τέτοιο ζωντάνεμα ήταν να λειτουργήσουν πλήρως όλες οι δυνατόι, κρυμμένες στο κείμενο του Κόρομηλά. Και πρώτ' απ' όλα ο λόγος, τόσο συμπαθητικά χρωματισμένος με τοπικές προφορές και λεξιλογικές ιδιαιτερότητες.

Για να χαίρονται οι θεατές έπρεπε πρώτοι να το χαρούν οι ηθοποιοί, έπρεπε οι ατάκες να βγαίνουν από τα χείλη τους φωτισμένες με το χαμόγελό τους. Φαίνεται, ότι αυτοί ήταν ένας από τους βασικούς στόχους του σκηνοθέτη Στέλιου Καυκαρίδη - να δουλεύει ο λόγος του Κορομηλά μέχρι που όλοι οι ηθοποιοί να το χει-

ρίζονται με άνεση και χαρά, να τον απολαμβάνουν.

Το δεύτερο πλεονέκτημα του έργου είναι τα ακριβή περιγράμματα των μορφών του έργου παρά το λιγοστό κείμενο που έχουν πολλοί από τους χαρακτήρες. Αυτό τον πρόσωπικό στόχο είχαν οι ηθοποιοί - να δώσουν ακριβές υποκριτικό σχέδιο με λεπτές και κοφτές γραμμές εκφρασής. Και όπως είναι φυσικό τον πέτυχαν σε διαφορετικό βαθμό ο καθένας. Το γενικό επίτευμα είναι, ότι οι υπηρέτες της κουζίνας του αρχοντοσπιτιού ούτε για μια στιγμή δεν σμίγουν στην παράσταση σε άτακτο πλήθος, ο καθένας διατηρεί τη χαρακτηριστική του ταυτότητα και λειτουργεί με το δοσμένο από την αρχή δικό του ρυθμό και τρόπο. Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι και οι συμμετέχοντες στην παράσταση τέσσερις φοιτητές της Δραματικής Σχολής του Σατιρικού (Α. Τηλεμάχου, Κ. Νικολάου, Μ. Δημητρίου, Σ. Νικολάου) και έπιασαν και διατήρησαν τα περιγράμματα των ρόλων τους.

Το τρίτο μεγάλο πλεονέκτημα του κειμένου είναι βέ-

βαια ο θαυμάσιος ρόλος του Λυνάρδου. Αν ο θίασος έχει ηθοποιό γι' αυτό το ρόλο, τότε πληροί τη βασική προϋπόθεση για την επιτυχία της παράστασης. Ο Θάνος Πεττεμερίδης είναι τόσο γραφικός, τόσο πλαστικός, τόσο κωμικός και στο χυμώδη νατουραλιστικό του κείμενο, και στη στυλιζτική συμβατικότητα του μουσικοδραματικού είδους. Δίπλα του η χαριτωμένη, τρυφερή Μαρούλα - Έλενα Χριστοφή και ο ωραίος αμαξηλάτης Κωνσταντής - Νεοκλής Νεοκλέους. Ευκίνητος, πολύ εκφραστικός, άνετος στο ρόλο ο Νεοκλής Νεοκλέους ίσως καίτοι παρόμοιος από το υποκριτικό του ταμπραμέντο σε επιδείξη της τεχνικής του. Εδώ σ' αυτή την παράσταση αυτό δε βλάπτει, μάλλον πάει με το χαρακτήρα που υποδύεται ο νεαρός ηθοποιός: φτάνει να έχει τον έλεγχο της πληθωρικότητάς του εκεί που θα χρειαστεί η αυτοσυγκράτηση. Καλό ζευγάρι ο μάγειρας και ο παραμάγειρας - Παντελής Αντωνάς και Χάρης Πισιάς.

Η μουσική του Χρίστου Φιλίππου πηγάζει από το μουσι-

κό-δραματικό είδος του κωμειδυλλίου. Έδινε στην παράσταση κέφι και ρυθμό, δημιουργούσε ανεβασμένη ατμόσφαιρα ενώνοντας τη σκηνή και την πλατεία. Οι χορογραφίες της Ζέλειας και της Σόφης Γεωργιάδου οργανικά περιπλέκονται στη σκηνική δράση.

Το σκηνικό του Κώστα Καυκαρίδη - περίτεχνο και καλαισθητός συνδυασμός του εσωτερικού των διαμερισμάτων του υπηρετικού προσωπικού με την εξωτερική όψη του αρχοντικού και την πανοραμική θέα της Αθήνας της εποχής εκείνης. Πιστεύω, πως «Η τύχη της Μαρούλας» είναι η καλύτερη σκηνοθετική δουλειά του Στέλιου Καυκαρίδη. Μια γενική παρατήρηση. Τώρα, μετά από τις πρώτες παραστάσεις, οι σιντελεστές του έργου είδαν ότι η δουλειά τους χάνει θερμότητα υποδοχής από τους θεατές όλοι μαζί θα μπορούσαν να χαμηλώσουν τη σκηνική ένταση το «φόρτε» στο παίξιμό τους να μετριάσουν τη μαζική υποκριτική επίθεση για να βγει περισσότερο στην επιφάνεια η δροσερή απλότητα του έργου.

NONA ΜΟΛΕΣΚΙ